

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ἑαυτῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐπίδηγμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνα δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἕξαμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἕξαμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 89ος

Ἀθήναι 26 Δεκεμβρίου 1931

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀπόψε ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται,
Ὅλοι τὰ δῶρα σοῦ σκορπᾶτε
Μ' ἀπλωχεριὰ καὶ καλοσύνη.
Κάμε καὶ σὺ μιὰ ἐλεημοσύνη,
Ὡ ἀτέλειωτο λευκὸ σεντόνι.
Ποῦ ἀγκάλιασες τὴν πλῆσθι Χιόνι.
Κάμε γονένια παλτοκόλλινα,
Γιὰ τὰ γυμνά φτωχὰ κοριτσάκια.
Γίνου μιὰ τούφρα ἀπὸ βανίλια,
Γιὰ ὅλα τὰ πεινασμένα χεῖλια,
Κι' ἀγκάλιασε στὴ θεία λευκότη,
Ὅσες ψυχὲς ζοῦνε στὰ σκότη!..

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

Ο ΠΕΤΡΟΣ

(ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ)

— Θὰ μ' ἀφήσεις, ἀφαντικό, νὰ
πάω νὰ κάνω Χριστούγεννα στὸ χω-
ριό;

— Ἀμα κλείσουμε τὸ μαγαζι, μπο-
ρεῖς νὰ πας.

— Θὰ εἶναι νύχτα πολλή.

— Αὐτὲς τίς μέρες καρτεροῦμε νὰ
δουλέψουμε. Ἀμα κλείσουμε, φεύγα.

Ὁ Πέτρος λογάριζε ὅτι θὰ κλεί-
σουν, ὅπως πάντα, στὶς 8· καὶ τέσσε-
ρις ὥρες ποῦ θέλει νὰ πάη πεζὸς στὸ
χωριό, δώδεκα, — τὰ μεσάνυχτα
θάναϊ στὸ σπίτι του, Ἄς εἶναι κι' ἔ-
τσι, σκέφθηκε.

Ἀπὸ τ' Ἀγ Φιλίππου, ποῦ ἀρ-
χίζει ἡ σαρακοστή, λογάριζε αὐτὸ
τὸ ταξίδι τῶν Χριστουγέννων. Ἀπὸ
τοὺς μικροὺς μισθοὺς του μάλιστα εἶ-
χε φωνίσει καὶ δῶρα γιὰ τοὺς δικούς
του. Γιὰ τὸν πατέρα του εἶχε φωνί-
σει ἕνα πακέτο τσιγάρα, ποῦ ἤξερε
πὺς τοῦ ἀρέσουν πολὺ· γιὰ τὴ μάν-
να του ἕνα τσεμπέρι, γιὰ τὸν ἀδερ-
φό του τὸ Μήτσο ἕνα ζευγάρι τσα-
ρούγια· καὶ γιὰ τὴν ἀδερφή του Μά-
ρω μιὰ ποδιά.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε μέσα σ' ἕνα τα-

γάρι, κρεμασμένο ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ
κρεβάτι του, ποῦ ἦταν φτιασμένο μὲ
κάσες τοῦ πετρελαίου στὴ γαλαρία τοῦ
μαγαζιού. Κάθε βράδυ, μόλις ἐκλείνε
τὸ μπακάλικο κι' ἀνέβαινε νὰ κοιμη-
θῇ, τ' ἀπλωνε πάνω στὸ κρεβάτι του,
τὰ καμάρωνε, πρόβαινε καὶ τὴ φο-
ρεσιά, ποῦ τοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ ἀ-
φαντικός του, κι' ἔπειτα κοιμώταγε.

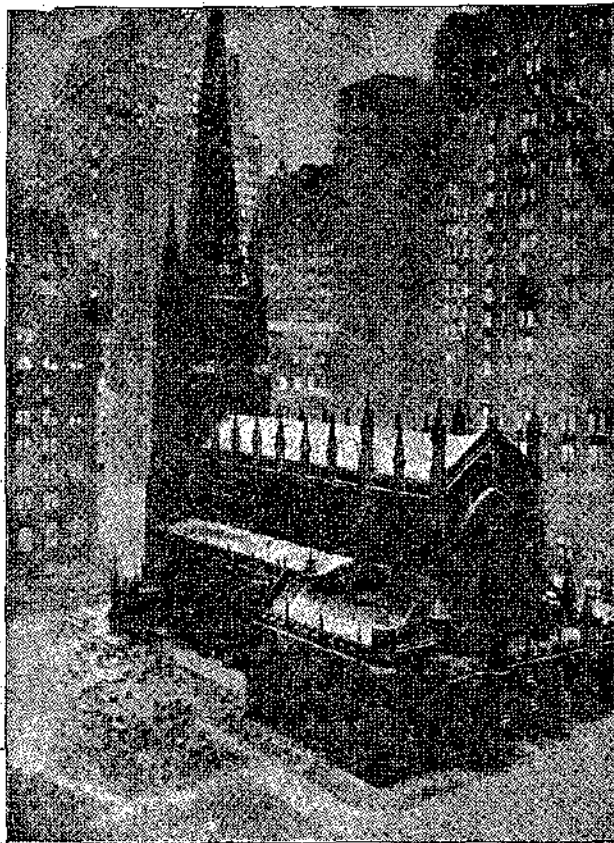
Ὅλη τὴ νύχτα ἐ-
βλεπε στὸν ὕπνο
του τὸ σπίτι καὶ
τοὺς δικούς του.

Δὲ μπορούσε ἀ-
κόμη νὰ συνηθίσῃ
τὴν ζενητεία. Μό-
λις τὸν Ἰούλιο τε-
λείωσε τὸ δημοσι-
κὸ σχολεῖο, τὸν ἔ-
φερε ὁ πατέρας
του στὴ χώρα καὶ
τὸν ἔβαλε ὑπηρέτη
σ' ἕνα μπακάλικο,
νὰ φάη ἕξνο φιομί,
νὰ βάλῃ γνώση, νὰ
γίγῃ καλὸς ἀν-
θρωπος.

Ὁ Πέτρος λο-
γάριζε τὰ Χρι-
στούγεννα ὡς ἕνα
σταθμὸ εὐτυχίας,
ποῦ θὰ γύριζε ἔ-
τσι καὶ γιὰ τρεῖς
μέρες στὸ χωριό,
στοὺς δικούς του.
Καὶ νὰ ποῦ ἔφτα-
σε στὸ σταθμὸ αὐτό.

Ἐφτασε ὀχτὼ ἡ
ὥρα καὶ τὸ μπα-
κάλικο ἦταν ἀκό-
μη γεμάτο ἀπὸ πε-
λάτες. Παραμονὴ
Χριστουγέννων,

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ νύχτα τῶν Χριστουγέννων στὴ Νέα Ὑόρκη

και χρεώσε με απ' το μισθό μου...

— Πάρε όποια θέλεις, χωρίς να σε χρεώσω, και πήγαινε στην ευχή μου.

Ο Πέτρος διάλεξε μιá λαμπάδα, την έδωσε σ' ένα καλάμι να μη σπάση, ανέβηκε στη γαλαρία του, φόρεσε την καλή φορεσιά...

Τό κρύο ήταν δριμύ, αλλά ο Πέτρος, με την καινούργια φορεσιά του και τη βιασύνη του...

Από τό ένα μέρος και τ' άλλο του δρόμου, πελώρια δέντρα φαίνονταν σά γίγαντες έτοιμοι να κατασπαράξουν τό μικρό άνθρωπο.

Ανέβαινε τό άνηφορικό μονοπάτι ο Πέτρος, και τ' άστέρια του φώτιζαν τό δρόμο, έπως φώτιζε και τών μάγων τό δρόμο τ' άστέρι της Ανατολής.

Ότε κούραση καταλάβαινε, ούτε τις ώρες πώς περνούσαν.

Ένας μακρινός ήχος καμπάνας γέμισε την ψυχή του αγαλλίαση. Ήταν ή καμπάνα τού χωριού του, που προσκαλούσε τούς πιστούς στη νυχτερινή λειτουργία.

Ήταν στή μέση ή λειτουργία, όταν είδαν οι άνθρωποι να μπαίνει μέσα ένα παιδί ντυμένο σαν κύριος μ' ένα ταγάρι στον ώμο.

Ο Πέτρος, άμα άναψε τή λαμπάδα στο μανάλι, τραβήχτηκε σε μιá σκοτεινή γωνιά της εκκλησίας κι' έβαλε κατά γης τό ταγάρι του.

Ήταν ο Πέτρος, που δεν βασιόταν να μοιράση τα δώρα των δικών του στο σπίτι, αλλά ήθελε εκείνη τή στιγμή να τό κάμη.

Μικρά, μαύρα πουλιά πετούσαν πάνω απ' τα κεφάλια μας. Σχεδόν όλόγυρα υψώνονται βουνά με περιεργα όνόματα, που μάς τά είπε ο ύπολοχαγός...

Είχανε σταθεί. Τό μέρος ήταν ψηλό, αλλά δεν μπορούσαμε να διακρίνουμε την έχθρική γραμμή που τή σκέπαζε ή δμίχλη.

— Αν ή τύχη τά φέρει πρώτα, είπε ο συνοδός μας, την άλλη εβδομάδα θα είμαστε μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα πιδ βαθιά στην Ανατολή.

ΟΙ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι αξιωματικοί ήταν ευγενέστατοι κι' ευτυχείς που θα περνούσαμε την άποψινή βραδιά κι' ίσως και όλη την αυριανή μέρα, κοντά τους.

Οι κυρίες, για να ευχαριστήσουν περισσότερο τούς οικοδεσπότες μας, θάρσθον απόψε με τουαλέτες τού βραδυού.

Η κυρία Κ... με είχε πάρει μαζί της τ' άπόγεμα για να τή βοηθήσω στην άσφαλή τοποθέτηση των δώρων που είχαν ξεφορτώσει τά βαγόνια.

— Ναι, ίσως, αλλά μικρής σημασίας. Τά τουρκικά στρατεύματα δεν έχουν όργανωση. Ούτε πειθαρχία...

— Όχι, ίσως, αλλά μικρής σημασίας. Τά τουρκικά στρατεύματα δεν έχουν όργανωση. Ούτε πειθαρχία...

— Και όμως... είπε ή κυρία Ε... κι' έδειξε μ' ένα εύγλωττο κίνημα τού χειριού τό μέρος όπου θα βρισκότανε τά χαρακώματα των έχθρων.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Απόμακρα, σε μι' άγρια, άπεραντη έρημιά, Ψυφώνεται μυριόχρονη, γέφυρη λιτά.

Κι' αν θα σιωπής μεσονύχτι την λιτά, Θα δής χλωμά να τή φυλάν μικρά παιδιά, Που στα κλωνιά πυκνά θε νύαι κρεμασμένα...

Όλο τό χρόνο μένονν κεί δεκά από μάγια, Σάν νυσταγμένη τό καθένα κουκουβάγια. Μά τά Χριστούγεννα, ο κόσμος μ' άσπρά τούλι...

— Όλοι τόν κοιτάξαμε με άνησυχία. — Μην άνησυχείτε, έκανε τέλος. Λάβαμε τά μέτρα μας να μην ξαναγίνη αυτό.

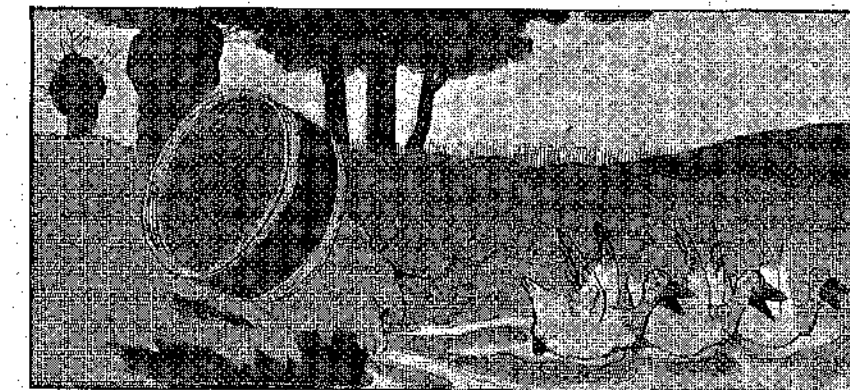
(Μετάφραση απ' τό Γερμανικό)

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ.

Έγώ λοιπόν πήρα δρόμο μέσα στη γρανιάσσα που κυλούσε σά βαρέλι. Ο ταμπουλιέρης, από τή σαστισμάρα του, δεν έσκυψε άμέσως να τήν πιάση.

Φυσικά, ή γρανιάσσα θα κυλούσε και μόνη της, άφου ήταν στρογγυλή και μπήκε μιá φορά σε κίνηση με τό χτύπο που τής έδωσε — τό δυνατό εκείνο χτύπο που τήν ξεκόλλησε κι' από τό λουρί της.

— Όλοι τόν κοιτάξαμε με άνησυχία. — Μην άνησυχείτε, έκανε τέλος. Λάβαμε τά μέτρα μας να μην ξαναγίνη αυτό.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

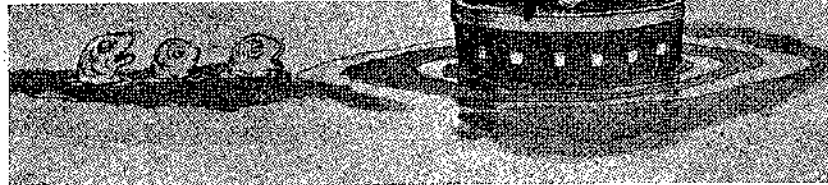
— Όχι, αυτά όλα είναι σπασμωδικά και γίνονται χωρίς όσσηγμα. Πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς δεν διεξάγουμε έναν πόλεμο τακτικό, έπως π.χ. ο Ευρωπαϊκός, αλλά παρασυρόμαστε άκούσια σ' έναν κλεφτοπόλεμο που είναι πολύ πιδ δυσάρεστος απ' τόν άλλον.

(Ακολουθεί)

έχανα με το κύλισμά της. Έτσι ή γρηγοράδα της μεγάλωνε όλοένα. Σε λίγο, ή γρανιάσσα κυλούσε, έτρεχε σαν αφηνισμένο άλογο. Υπερπηδούσε τα εμπόδια, ανέβαινε όπου ήταν ύψωμα, έπεφτε όπου ήταν λακούβα, γκρεμιζόταν, κυλιστή πάντα και τρεχάτη. Πού να τη φτάση ο ταμπουλιέρης!

Τά ζώα ούφρλιαζαν, οι άνθρωποι έκαναν το στανρό τους. Τι ήταν πάλι αυτό το στρογγυλό πράγμα που έτρεχε σά διμμοτισμένο; Γιατί, από τη μεγάλη του γρηγοράδα, το έχαναν απ' τα μάτια τους πριν προφτάσουν να ιδούν καλά τί είναι. Και τ'όποιον για ζωντανό, για ζωτικό, γι' αφρικό, για τελώνιο, — ξέρω κι' εγώ γιατί τ'όποιον;

Κυλώντας έτσι, ή γρανιάσσα μου μπήκε, απ' τη διάπλατη καγγελόπορτα, στην αυλή ενός μεγάλου χωριάτικου σπιτιού. Είναι απερίγραπτο το κακό που έγινε κει μέσα! Ζώα κι' άνθρωποι έβγαλαν τις φωνές κι' δλου-φύγει-φύγει. 'Ακόμα κι' ο νοικοκύρης, σά να μίν ήταν το σπίτι δικό του, τ'όραλε στα πόδια, παρατώντας την περιουσία του στο έλεος του Θεού και φωνάζοντας: «Βοηθάτε, χριστιανοί!»

Εδύτωδς, και για μένα και για όλους, απ' το πίσω μέρος του σπιτιού, εκεί που άρχιζε το χτήμι, ήταν ένας βάλτος, όπου κολυμπούσαν πάπιες. Σ' αυτό το βάλτο, ή γρανιάσσα μου έτρεξε κι' έπεσε σά στραβή. Και σταμάτησε.

Ο βάλτος δέν ήταν πολύ βαθύς, ώστε το νερό να σκεπάση τη γρανιάσσα, όποτε χωρίς άλλο θά πνιγόμεν. Κι' ακόμα μιá κυλιουχία: ή γρανιάσσα στάθηκε στον πάτο με το σπασμένο της πετσι προς τά πάνω. Έτσι, αφού βρήκα την ίσοροπία μου και πάτησα καλά, κατάφερα να τεντωθώ, να πιαστώ και να βγάλω το κεφάλι μου από την τρύπα.

Ήμουν καλά, δέν είχα πάλι κανένα κακό. 'Αλλ' αυτό βέβαια δέν έφτανε, για να βγω από τη δύσκολη θέση που βρισκόμουν: κρημασμένος από το σπασμένο πετσι μιάς γρανιάσσας, μισός μέσα, μισός έξω, και τρίγυρω μου... θάλασσα!

Οι πάπιες απ' το φόβο τους είχαν φύγει και τα βυτράκια ανέβηκαν στην επιφάνεια του νερού και με κοιτάζαν σαστισμένα...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Πηγαίνοντες μέσα στην εκκλησία τα κορίτσια, κουβαλώντας άχυρα και λουλούδια. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων, κι' έπρεπε να ετοιμάσουν τη Φάτνη, για τη νυχτερινή λειτουργία.

Ήταν μερικές έσωτερικές από γειτονικά νησιά, που ή άτελής συγκοινωνία δέν άφηνε καιρό ελεύθερο άρκετό, για να μπορέσουν να γιορτάσουν κι' αυτές στα σπίτια τους. Ήταν ακόμα καθολικές, μαθήτριες έξωτερικές, που έρχονταν μ' ελάθεια να βοηθήσουνε στο στολισμό ή να κάμουν την τελευταία δοκιμή για τ' άσμα της νύχτας.

Μαζί τους κι' ή Λίτσα, ή όρφανούλα. Τό σπίτι της ήταν στην ίδια πόλη, ένα σπίτι πλούσιο, άρχοντικό, κι' όμως τόσο κρύο κι' έρημο από

τόν καιρό που ή μητερούλα της είχε πετάξει στο ούράνιο βράχιο. Από τότε ή Λίτσα είχε κλειστεί στο γυναικειό μοναστήρι των καθολικών. Οι καλές της δασκάλες την έφρόντιζαν κι' οι συμμαθήτριες την αγαπούσαν και την έθαύμαζαν. Ήταν και καλή και πολύ πλούσια. Μά εκείνη ζήλευε τις άλλες συμμαθήτριες, που έβγαίνουν κάθε μήνα και πήγαιναν στα σπίτια τους τα πρόσχαρα. Και πιότσο τις έζήλευε όταν έτρεχαν βιαστικά, στο κάλεσμα της θυρωρού. Ήξεραν πως μέσα στην αίθουσα άναμονής ή μαμιά τους τις έπεριμένα. Κι' όταν έγύριζαν, ήταν οι δίφες τους φωτεινές, όλόχαρες. Και σκεπτόταν ή φτωχούλα, πως ποτέ τα μάγουλά της δέν θά δεχόταν τό μητρικό χάδι, ούτε τό χαριστό φίλι. Ήταν όρφανή, όρφανή. Κι' όλη ή στοργή του πατέρα, που διπλασιά-

όθηκε, δέν μπορούσε ποτέ να την άπαρημιώση για τον άνεπανόρθωτο χαμό.

Μά σήμερα είναι ακόμα πιό θλιμένη. Ο μπαμπάς της ήρθε πριν από ένα μήνα και της άνήγγειλε πως θά της έδινε μιá δεύτερη μητέρα. Ήταν μιá όραία κυρία, χήρα έπίσης, χωρίς παιδί. Μιá κόρη είχε μά ήταν πεθαμένη.

Τό κορίτσι δέχτηκε την είδηση φύραμα. Βέβαια αυτό τό περιμένα πάντοτε. Ή ίδια ή μαμιά της, πεθαίνοντας, είχε δώσει την έντολή στο μπαμπά της. Την ξαναδίνει άχόμα στο κρεβάτι, χλωμή, κέρινη. Ή άνάσα της βαρειά, αγωνιώδικη. Ξφρνικά, άνοιξε τα μάτια, τα στόλωσε με μιá έκφραση απερίγραπτη πάνω στα δυό λατρεμένα της πλάσματα, και πρόφερε σιγά:

— Γιώργο... τό παιδί με... Μιá καλή μητέρα...

Μά για τη Λίτσα, ή καινούρια γυναικα του μπαμπά της — όπως την άποκαλοόσε μέσα της — ήταν άδιάφορη. Έίτε καλή, είτε κακή, μη τριού ήταν. Και τη φαντάζεται κακή, αφού ως τόρα μάκρυνε τό ταξίδι της, και δέν γύρισε ακόμα στο σπίτι, για να μπορέση να γιορτάση κι' εκείνη Χριστούγεννα εκεί.

— Δέ βαριέσαι!... σκέφθηκε. Οπού κι' αν είναι, μήπως θά έχω τη μαμιά!

Στό κρεβάτι ακόμα συλλογίζεται τη μοναξιά της. Οι καλογριές άνάγκασαν τα κορίτσια να πέσουν στα κρεβάτια τους και να προσπαθήσουν να κοιμηθούν μερικές ώρες, για ν' άντέχουν στη νυχτερινή άγρυπνία. Μά οι σκέψεις διώχναν τον ύπνο από τα μάτια της Λίτσας. Ή φωνή του βαποριστή την κάνει να τινάχθη από τό κρεβάτι:

— Βοπόρι!... Νά ήρθε τάχα ο μπαμπάς με τη... με τη γυναίκα του!...

Ξυπνέφτει. Τι τη νοιάζει; Κι' αν ήρθε, θά πάη στο σπίτι. Φυσικά, τό βράδυ δέν θάρθη να τη ζητήση. Θά χαρούν εκείνοι τη λειτουργία. Θά γύρισαν χαρούμενοι και θ' ανταλλάξανε δώρα κι' εύχές. Θά κάθισαν στο γιορτινό τραπέζι, κι' ή παραπεταμένη Λίτσα θάναν σάν ξένη άνάμεσα στους καθολικούς. Κι' όμως θάναν όμορφα, πολύ όμορφα κι' έδω.

Της έχουν περιγράψει τη σκηνή. Μεσάνυχτα. Δυό λευκές όπτασίες προχωρούν και ξεσκεπάζουν τη φάτνη. Νά ο Χριστούλης! τριανταφυλένιος μέσα στο χρωματιστό άχυρο. Τα χέρια, γεμάτα ίκεσία, άπλώνονται στο Αυρωτή. Και τ' άστρο, θαρ-

ρεις πως λάμπει ύπέροχα οδηγώντας τους μελαψούς προσκυνητές. Και σάν κρυφή θριζμβου, μελωδική κι' ούράνια, άπλώνεται τό θείο άσμα... 'Όλα όρατα, μά τόσο ξένα στην ψυχή της!

Βήματα στο διάδρομο!... 'Αχ! πως χτυπά ή καρδιά της! Θά σταματήσουν τάχα; Και θά ζητούν εκείνη;

Ναι... ναι! Χτυπούν... Κι' ή φωνή της: *Seur Marie*:

— Julie. On vous demande...

Πετιέται λαχανιασμένη. Μόλις άκούει τη δασκάλα που της έζηγει. Ένα μόνο καταλαβαίνει: Πώς ο μπαμπάς την περιμένα στο σαλόνι. Ντύνεται βιαστικά, τρέχει, και σέ λίγα δευτερόλεπτα βρίσκεται στην άγκαλιά του. Σιγοκλαίει:

— Μπαμπάκα! Νόμιζα πως με ξεχάσες!

Ο μπαμπάς άγκαλιάζει και πάλι τη μικρή. Πέρνει τό πρόσωπό της στα χέρια του και την άναγκάζει να τον κοιτάξη. Στα κατκάθαρα μάτια της διαβάξει όλες τις άμφιβολίες, όλο τον καιρό και τον πόνο για τη φανταστική έγκατάλειψη.

— Πώς σκέφθηκες τέτοια πράγματα, Λίτσα, κακό μου κορίτσι; Έμεις είμαστε πιό στενοχωρημένοι για την καθυστέρηση του βαποριστή. Ή μαμιά σου... μά γιατί τινάχθηκες; Δέ θάσαι λογική, Λίτσα; Θά με λυπήσης έσύ!

— Όχι, μπαμπά. Μά ξέρεις... Δέν έσουνήθισα ακόμα.

— Ή μαμιά σου λοιπόν θέλει να σε δεχθη στο στολισμένο σπίτι μετά τη λειτουργία. Οι δυό μας θά πάμε. Έκείνη έχει πολλή δουλειά.

— Μά έτσι θά πάω στην εκκλησία;

— Όχι. Ή μαμιά σου έπρόβλεψε. Σ' άγόρασε άσπρο κοστούμι. Έτσι δέν ντυνόσουν πάντα, τέτοια μέρα; Έτοιμάσου κι' έλα. Πήρα άδεια από τη διευθύντρια.

Τό άδοκίμητο τους πηγαινει στο σπίτι της θείας. Εκεί βρίσκει τό κουτί με τό φόρεμα, τό καπέλο, τα σκαρπίνια, όλα λευκά, όπως πριν που ζούσε εκείνη. Ντύνεται και περιμένα τις καμπάνες...

Γοργά, χαρούμενα σημαίνουν. Σάν νάχουν κλείσει μέσα τους την πρωτόγνωρη χαρά της πλάσης και τη μεταδίνουν. Οι ζυπνητοί νοιώθουν τη συγκίνηση να συγκλονίση την ψυχή τους, κι' οι κοιμισμένοι ξυπνούν από τον ύπνο με λαχτάρα. Μέσ' στο σκοτάδι προχωρούν οι σκιές. Κι' θβελά τους στυλώνουν στον ούρανό τα μάτια, ζητώντας τ' άστρο τό λαμπρό.

Άστρα πολλά, που θά διώξη σέ λίγο τό χλωμό φως της αύγης. Μά τό μεγάλο, τό σωτήριο, βρίσκεται μέσα στην ψυχή τους, που μιá τέτοια έπίσημη ώρα έχει γίνει άγνή κι' όραία, όπως ήταν στα μικρά τους τα χρόνια.

Τά κεριά των πολυελαίων κι' οι καντήλες δέν μπορούν να διώξουν όλότσα τό σκοτάδι. Κι' είναι όραία κι' ύπέροχη έτσι ή εκκλησία, σοβαρή κι' έπίσημη. Καμιά φωνή βέβηλη. Κατάλυση και προσήλωση κι' άμέτρητη γοητεία. Λυώνουν άπόψε οι ψυχές από τό θερμό κίμα της χαράς που τις κυκλώνει. Κι' άναγαλλιάζουν πιότσο, σάν άκούεται ή φωνή του ψάλτη, μελωδική, γεμάτη θείους παλμούς:

— Ή γέννησή σου, Χριστέ ο Θεός ήμών...

Οι φωνές των πιστών ξαναλένε σιγά τό τροπάριο. Κι' οι γυναικούλες σταυροκοπιούνται όλοένα.

Ή Λίτσα είναι κατασυγκινημένη. Ή χαρά που ένοιωσε λίγες ώρες πριν, με τον έρχομό του μπαμπά της, σίμγει με τη θεία συγκίνηση που την πλημμυρίζει. 'Αλήθεια, ένας φόβος την κατέχει: Πώς θ' άντικρύση την άλλη; Μά δπόσεται να φωνή καλή, πολύ καλή και τρυφερή.

Τ' όφελει στο μπαμπά της, που τον λατρεύει και δέ θέλει να τον δυσχεστήση. Στην άγαπημένη νεκρή, που νοιώθει την ψυχή της να φτερουγίζει γύρω της... Στην όραία κι' έπίσημη λειτουργία. Θά προσπαθήση!

Όταν βγαίνουν από την εκκλησία, είναι μέρα σχεδόν. Περπατούν γρήγορα όλοι. Βιάζονται να κλειστούνε και πάλι στα σπίτια και να κλείσουν εκεί μέσα τη χαρά τους. Τα μικρά βιάζονται ακόμα πιότσο. Είναι και τα Χριστουγεννιάτικα δώρα.

Στό σπίτι Μπροστά της ή Λίτσα άντικρύζει μιá όραία κυρία. Είναι ή μορφή της εύγενικιάς κι' άδοτηρή. Μά όταν γελά, τό πρόσωπό της πέρνει μιá γλυκύτατη έκφραση μαγευτική. Ή άγκαλιά της άνοίγεται. Ο μπαμπάς σπράχνει τη Λίτσα:

— Καλά Χριστούγεννα, κόρη μου!

— Εύχαριστώ πολύ, κυρία.

Όσο σιγά κι' αν προφέρεται, ό ψυχρός τίτλος άκούεται. Της κυρίας τό πρόσωπο πέρνει μιá λυπημένη έκφραση και τό μπαμπά ή μορφή σκυθρωπάζει. Μά δέ λέει τίποτα. Οδηγεί τη μικρή στο δωμάτιό της.

— Με πίκρανες, Λίτσα. Δέν πειράζει, θά συνηθίσης Σ' άρέσει τό δωμάτιο; Ή καινούρια μαμιά σου τό στόλισε.

Έκπληκτη ή Λίτσα άντικρύζει τό

δωμάτιό της. Είναι τό ίδιο, όπως και πριν. Μά σιγουρισμένο, πιό πλούσιο θαρρείς. Κι' οι φωτογραφίες της μαμιάς της, στον τοίχο και στην τουαλέτα, μέσα σέ ύπέροχα πλαίσια. Τη μαμιά της! Πώς να την ξεχάση. Και πως να δώση την άγάπη της σέ μιá ξένη;

Κι' όμως, καθώς κοιτάζει την φωτογραφία της λατρεμένης νεκρής, της φαίνεται πως διαβάξει στα μάτια της μιá άφωνη έπίκληση. Σά να της μιλή:

— Έσύ άχάριστη, Λίτσα μου; Τι φταίει ή «ξένη» αν ο Θεός με κάλεσε κοντά του; Έμένα θά με θυμάσαι πάντα. Μά θέλω, την άγάπη που μοδίνεις, να τη χάρισης στην άλλη, που δέν είναι ξένη. Έτσι μόνο θά χαίρωμαι κι' έγώ.

Είναι δγρά τα μάτια της μικρής. Και καθώς κοιτάζει τη μητροιά της που στέκεται δεξιά δίπλα στο μπαμπά, ρίχνεται στην άγκαλιά της:

— Εύχαριστώ πολύ, μαμιά μου!

Πάλι σιγά προφέρεθηκε ή φράση. Μά την άκουσαν; Την ένοιωσαν και τίποτα πιά δέ θολώνει τη χαρά της άγιας ήμέρας.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Αναστο... χαρτί

Θέλετε να εκπληξέτε τους φίλους σας, καιόντας μπροστά τους ένα κομμάτι χαρτί, που θά... μείνη πάλι χαρτί; Δέν έχαστε παρα να διαλύσετε μιá μεγάλη ποσότητα σόνης μέσα σέ νερό, — μεγάλη αναλόγως προς αυτό — να κάνετε δηλ. μιá πυκνή διάλυση και να βυθίσετε σ' αυτό πολλές φορές τό χαρτί, αφίνοντας κάθε φορά να στεγνώνη. Τότε σχηματίζονται μέσ' στους ίσοδς του χαρτιού μικροί κρύσταλλοι σόνης, που θά κρατήσουν τη μορφή του χαρτιού, όταν θά τό κάψετε.

Τό ίδιο μπορείτε να κάνετε και για μιá κλωστή. Άφου τη βυθίσετε, σάν τό χαρτί, πολλές φορές στη διάλυση, στερεώνετε κάπου τό ένα άκρον της και στο άλλο κρεμνάτε ένα μικρό βάρος, π. χ. ένα μολύβι. Όταν την ανάψετε, θα καθ, αλλά θά βαστά τό μολύβι σάν να μίν επαθε τίποτε.

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΓΟΥΕΡΙΤΕ ΒΟΥΡΖΕΤ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Κατὰ τὴν 7 τὸ βράδυ, καθὼς εἶχε πλαγιάσει λίγο, γιὰτὶ εἶχε φοβερὸ πονοκέφαλο, ἀκούσε νὰ χτυποῦν σιγά-σιγά τὴν πόρτα τῆς καί, πρὶν προφτάσει νὰ πῆ «ἐμπρός», εἶδε νὰ μπαίνει μέσα ἓνα φλόδιγγο κορίτσι ὡς 16 χρόνων. Ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά στὴν κάμαρα καὶ βεβαιώθηκε πὺς ἡ Ἐδιθ ἦτανε μόνη, τὴν πλησίασε στὴ μὴ-τῆ τῶν ποδιῶν καὶ τῆς εἶπε :

— Αὐτὸ ποὺ κά-νει ἡ οἰκογένειά μου, ξέρω ὅτι εἶναι πολὺ ἀσχημὸ καὶ γι' αὐτὸ ἤρ-θα νὰ σὰς γλυ-τώσω. Τώρα ποὺ λείπει ἡ μητέρα μου, ἀρπάξα' τὸ κλειδί κι' ἤρθα. Χθὲς τὸ βράδυ ἀ-κούσα τὸ θεῖο μου νὰ λέγῃ, ὅτι θὰ σὰς κρατήσῃ γιὰ ὑπερέτριά! ἀκού-τε σεις, μιὰ ἀρι-στοκράτισσα ὁ-πηρέτρια σ' ἓνα καπηλειό! μ' αὐ-τὸ ἐγὼ δὲν μπο-ρῶ νὰ τὸ ὑποφέ-ρω, ἀρκετὰ εἶδαν ὡς τώρα τὰ μά-τια μου, κι' ἀπο-φάσισα νὰ σὰς σώσω. Τώρα σὲ λίγο θὰ φύγῃ κι' ὁ θεὸς μου, καὶ θὰ μείνω μόνη, πράγμα ποὺ συμ-βαίνει πολὺ σπά-νια. Ἐταν λοιπὸν φύγουν ἔλοι θὰ σὰς ρίξω ἓνα πετραδάκι στὸ τζάμι σας, ἐσεῖς τότε κατσεῖτε γρήγορα-γρήγο-ρα καὶ πάρτε τὸν πρώτο δρόμο δε-ξιά. Θὰ σὰς βγάλῃ στὸ σταθμὸ τοῦ τραίνου τῆς Λυών· πάρτε τὸ τραῖνο τῶν ὀκτώμιου γιὰ ἐκεῖ, κι' ἀπ' ἐκεῖ ὁ Θεὸς βοηθός. Ἴσως ἔμωσ νὰ μὴν ἔχετε λεπτὰ... πάρτε αὐτὸ (καὶ τῆς ἔβαλε στὸ χέρι ἓνα πενήνταρο-κο) κι' ἄμα μπόρεσατε, μοῦ τὸ δίνε-ται πίσω.

Πρὶν προφτάσει ἡ Ἐδιθ νὰ συνέλ-θη καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, εἶχε γί-νει ἀφαντῆ. Δὲν εἶχαν περάσει ὅ-λεπτά, ἔταν

ἓνα πετραδάκι χτύπησέ τὸ τζάμι τῆς. — Ἐμπρός, σκέφτηκε ἡ Ἐδιθ, ὁ Θεὸς ἄς μὲ βοηθήσῃ.

Κι' ἀφοῦ ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς, ἔρριξε ἓνα παλτὸ ἀπάνω τῆς, ἀρπάξε τὸ βα-λιτσάκι τῆς κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Ψυχὴ πέρασε ὅσο πιδ γρήγορα μπόροσε τὴν αὐλὴ καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο. «Ὁ πρώτος δρόμος δεξιά», εἶχε πει ἡ κοπέλλα, — τί ἀτέλειωτος ποὺ ἦταν!

«Τοὺς σταμάτησε μιὰ βλάβη τοῦ αυτοκινήτου...» (Σελ. 28, στ. α΄.)

Ἐτρεχε μ' ἄλη τῆς τὴ δύναμη πολλὴν ὥρα, εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζε-ται, ἔταν ἀκούσε τὴς ρόδες μιὰς σοῦ-στας. Ἀρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ἄλη τῆς τὴ δύναμη γιὰ βοήθεια. Ἡ σοῦ-στα σταμάτησε καὶ ἡ γυναίκα ποὺ τὴν ὀδηγοῦσε τὴ ρώτησε τί θέλει.

— Εἶναι μακρὰ ἀπ' ἐδῶ ὁ σταθ-μὸς τῆς Λυών, κυρία :

— Ἀπ' ἐκεῖ θὰ περάσω Ἰσα-Ἰσα, μικρούλα μου, ἀνέβα ἀν θέλῃς.

— Θὰ εἰμαστε πρὶν τῶν 8 1/2 στὸ σταθμὸ :

— Θὰ τρέξουμε πολὺ, κι' ἀν θέλῃ ὁ Θεός, σὲ μισὴ ὥρα θὰ βρισκόμα-στε ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ἀκούσε κρότους ἀπὸ ρό-δες, καὶ καθὼς ἔστριψε τὸ κεφάλι τῆς, εἶδε, μακρὰ ἀκόμη, δύο φῶτα. Δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ κα-κοποιοὶ εἶχαν ἀντιληφθεῖ τὴ φευ-γάλα τῆς καὶ τὴν κυνηγοῦσαν μὲ τ' ἀμάξι τους.

Κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὸ φό-βο τῆς.

— Ἀκούστε με, εἶπε στὴ γυναίκα ποὺ ὀδηγοῦσε, μὴν λιγοστεύετε ὅμως τὸ τρέξιμό τῆς σοῦστας. Βλέπετε ἐ-κεῖ στὸ βάθος αὐτὸ τὸ ἀμάξι : ἔ, λοι-πὸν δὲν πρέπει νὰ μὰς φτάσῃ, γιὰτὶ ἀλλοῦως εἶμαι χαμένη!

Ἡ καλὴ γυναίκα δὲν κατάλαβε βέβαια λέξη ἀπ' ἄλη αὐτὴ τὴν ἱστο-ρία ἀπ' τὴν παραχῆ ὅμως τῆς Ἐδιθ ἐνόησε ὅτι κάποιος σοβαρὸς κίνδυ-νος τὴν ἀπειλοῦσε, κι' ἔδωσε μιὰ τέ-τοια δυνατὴ καμτοικιά στὸ ἀλογό-τῆς, ποὺ ἀρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἄ-στραπῆ.

Μ' ἄλο ἔμωσ τὸ τρελλὸ αὐτὸ τρέ-ξιμο, τὰ φῶτα τοῦ ἄλλου ἀμαξιοῦ ἔλο καὶ πλησιάζ-αν.

— Ἀχ! θὰ μὰς φτάσουν, συλλο-γιζόταν ἡ Ἐδιθ. Θεέ μου, σώσε με!

Καὶ μηχανικὰ ἔλεγε συνεχῶς :

— Πιδ γρήγο-ρα, πιδ γρήγορα ἀκόμη, παρακα-λῶ.

Ἡ ἀγαθὴ γυ-ναίκα ἔβαζε ἄλα-τῆς τὰ δυνατὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ· χτυποῦσε γερὰ τ' ἀλογό τῆς, λὲς καὶ καταλάβαινε πὺς παιζόταν ἡ τύχη τῆς μικρῆς ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Κοντεύου-με : τὴ ρωτοῦσε κάθε τόσο μὲ τρεμάμενη φωνή.

— Ἐπιτέλους, φθάσαμε! Ὅχι, δὲν μοῦ χρωστάτε τίποτα, τῆς εἶπε κα-θὼς εἶδε τὴν Ἐδιθ ν' ἀνοίγῃ τὸ τσαντάκι τῆς. Χαίρετε, δεσποινίς, καὶ νὰ ξέρετε ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ εὐ-χαριστημένη, ἀν μπόρεσα νὰ σὰς φανῶ χρήσιμη.

Τὸ τραῖνο ὅ-τι εἶχε ἔλθει. Ἀφοῦ ἔσφιξε ὅσα θεμιότερα μπόροσε τὸ χέρι τῆς ἀγαθῆς γυναικας, ἡ Ἐδιθ πήδησε ἀπ' τὴ σοῦστα κι' ἔτρεξε νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο.

— Γρήγορα, δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ ὑπάλληλος καθὼς τῆς ἔδινε τὰ ρέστα, σ' ἓνα λεπτὸ τὸ τραῖνο φεύγει.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΚ ΤΩΑΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Τὰ δεινὰ τοῦ βασιλόπουλου δεχίζοντ' ὄρες ὀλόκληρες βασάνισε καὶ παί-δεψε καὶ κυνήγησε τὸ ἀμοιρο βασιλό-πουλο τὸ κληθὸς, καὶ στὸ τέλος πιά-βαρέθηκε καὶ τὸ ἀφῆσε ἤσυχο. Ὅσο ὁ μικρὸς πρίγκιπας εἶχε τὸ κου-ράγιό ν' ἀπαντᾷ στὴς εἰρωνεῖες τους, νὰ τοὺς ἀπειλῇ, καὶ νὰ διαμαρτύρε-ται γιὰ τὴς σπρωξιές ποὺ τοῦ ἔδιναν, τὸν ἔδρισαν διασκεδαστικὸ καὶ γε-λοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους εἰς βράς του· ἔταν ὅμως κουράστηκε καὶ σά-πασε, οἱ διώκτες του τὸν βαρέθηκαν κι' ἔπαψαν πιά νὰ τὸν κυνηγοῦν.

Καὶ λόγια ὅμως ποὺ πῆρε τ' αὐτὴ τῆς, τὴν ἔκαναν ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως γνώμη.

Καθὼς πήγαινε στὴν αἴθουσα ἀ-ναμονῆς, ἀκούσε ἓνα σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο νὰ λέγῃ σ' ἓναν ἄλλο :

— Τί μπελὰς κι' αὐτός!

— Μὰ τί συμβαίνει : ρώτησε ὁ ἄλλος.

— Τώρα δὰ μοῦ τηλεφώνησαν ἀπ' τὸ σταθμὸ τοῦ Μπαϊκροστ, ὅτι ἐξα-φανίστηκε ἓνα κοριτσάκι καὶ νὰ προ-σέχω νὰ τὸ ἀναγνωρίσω. Χαρακτη-ριστικὰ : ψηλὸ, λεπτὸ, ξανθὸ, μὲ γκρι σπδρῆ παλτὸ, καστόρινο καπέλλο καὶ μαῦρα παπούτσια.

Ἄλλα βάρσανα! ἀφοῦ δὲν μπόρε-σαν νὰ τὴν πιάσουν οἱ κακοποιοί, τὴν κυνηγοῦσαν ἀκόμα κι' ἔδιναν δια-ταγὰς νὰ τὴν πιάσουν σὰν νὰ ἦτανε κλέφτρα!

Κρύφτηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία γιὰ νὰ μὴν τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν ὑπαλλήλων, κι' ἀρχισε νὰ συλ-λογιζέται μὲ τί τρόπο μπόροσε νὰ σωθῇ.

Ἦταν νύχτα, οἱ δύο ὑπάλληλοι μπῆκαν στὴν ἀποθήκη τοῦ σταθμοῦ. Βλέποντας ἡ Ἐδιθ τὴν ἐξοδο ἐλεύ-θερη, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά γύ-ρῳ. Ἐρημιά, σκοτάδι. Ἐσπρωξε τὴν πόρτα, βγήκε ἔξω καὶ χάθηκε στὸ λαβύρινθο τῶν δρόμων.

Ἐκανε κρῖο δυνατὰ γιὰ νὰ ζε-σταθῇ, ἀρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο πιδ γρή-γορα μπόροσε. Δὲν βρισκόταν πέντε λεπτὰ στὸ δρόμο, σὰν ἀκούσε τὰ ρο-λόγια τῶν ἐκκλησιῶν νὰ χτυποῦν.

Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, ποὺ νὰ στρί-ψῃ, δεξιά ἢ ἀριστερά : Ἐπιτέλους ἀ-πεφάσισε κι' ἔστριψε στὴν τύχη δεξιά.

Τὸ βασιλόπουλο στὸ θέμα αὐτὸ γαλήνεψε, ἤσυχασε, πῆρε θάρρος, τί-

σταψε ὅτι τελείωσαν τὰ βασάνά του.

— Αὐτὴ, εἶπε ἀπὸ μέσα του, εἶ-ναι ἡ παλιὰ ἐκκλησιὰ τῶν Φαιῶν Ἀδελφῶν, ποὺ ὁ πατέρας μου τὴν πῆρε ἀπὸ τοὺς καλογέρους καὶ μὲ τὸ ὄνομα ἐκκλησιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν ὠ-ρίσε νὰ χορηγεῖ γι' ἄστυλο στὰ φτωχὰ καὶ ἀστεγα παιδιά. Δίχως ἄλ-λο, ὅλοι ἐδῶπέρα θὰ φανοῦν περὸθυ-μοὶ καὶ περιποιητικοὶ στὸ γιῶ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοὺς ἔκανε μιὰ τόσο μεγάλη ἐδεργεσία καὶ ποὺ τόσο με-γαλόκαρδα ἐφρόντισε γι' αὐτούς. Καὶ τόσο μάλλον ποὺ αὐτὸς ὁ γιὸς ἔρχε-ται νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία τους γυμνὸς καὶ ἐσπόλητος, σὰν ἓνα ὀμοι-οῦσιν ἄστυλο παιδί καὶ ποὺ βρισκοῦν ἐδῶ μέσα.

Μόλις προχώρη-σε λιγάκι, ὁ Ἐ-δουάρδος βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ μιὰ συντροφιά παιδιῶν ποὺ ἐπιζῶν κυ-νηγητὸ, πηδοῦσαν, ἐπαίζαν τόπι καὶ διασκεδάζαν μὲ κά-θε τρόπο κἀνόνας διαβολικὸ θόρυβο. Ἦταν ἄνα ντυμέ-να ὅμοια μὲ τὴν ἐνδυμασία ποὺ συ-νήθιζαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ φοροῦν οἱ ὑπηρέτες καὶ οἱ ἱπποκῶμοι.

Στὸ κεφάλι τους εἶχαν ἓναν μικρὸ μαῦρο σκοφο, φο-ροῦσαν ἓνα στεγνὸ μπλε σκοῦρο φό-ρεμα ποὺ τοὺς ἐφθάνε ὡς τὰ γόνα-τα, τὴ μέση τους εἶχαν ζωσμένη μὲ μιὰ φαρδεῖά κόκκινη ζώνη. Οἱ κάλτσες τους εἶχαν ἓνα κίτρινο χτυπητὸ χρώ-μα καὶ τὰ παπούτσια τους στολιζό-ταν μὲ μιὰ μετἀλλινὴ πόρπη. Γενικὰ ἡ στολὴ αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου ὠ-ραία.

Τὰ παιδιά διέκοψαν τὰ παιχνίδια τους καὶ περιστοίχισαν τὸν μικρὸ πρίγκιπα ποὺ τοὺς εἶπε μὲ τὴν φυ-σικὴ του ἐπισημότητα :

— Καλὰ μου παιδιά, εἰδοποιήστε τοὺς δασκάλους σας, ὅτι ὁ Ἐδουάρ-δος, πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας, θέλει νὰ τοὺς μιλήσῃ.

Ἀκράτητα γέλια ὑποδέχθηκαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ βασιλόπουλου, καὶ ἔ-να ἀπὸ τὰ παιδιά εἶπε :

— Δὲ μοῦ λὲς, Ζητιανάκι, εἶσαι

«Τὸ ἱερὸ πρόσωπο τοῦ βασιλόπουλου ἔγινε μιλὰβο ἀπ' τὴς γροθιές...» (Σελ. 44, στ. α΄.)

ού ο άγγελιοφόρος του πρίγκιπα ;
 Του βασιλόπουλου άνέθηκε το αίμα στο κεφάλι από την άγανάκτηση.
 Άθελά του έκανε με το χέρι να τραβήξει το σπαθί του από τη θήκη. "Άλλά η θέση του σπαθιού ήταν άδεια.
 Αυτό πρόκάλεσε νέο ξέσπασμα από γέλια κι ένα από τα άγόρια φώναξε :
 — Καλέ είδατε. Θέλησε να βγάλει το σπαθί του ! Καλέ, μήπως είναι ο πρίγκιπας ο ίδιος ;
 Καινούργια γέλια άκολουθήσαν αυτό το «άστατο» και ο άμειρος Έδουάρδος όρθώθηκε περήφανα και είπε :

— Είμαι ο πρίγκιπας της Ουαλλίας. Και είναι ντροπή σας έσεις που ζητε από τη γενναιοδωρία του πατέρα μου, να φέρεστε έτσι άσχημα σε μένα.

Αυτά τα λόγια διασκέδασαν στην άρχη πολύ τα παιδιά, όπως έδειξαν τα γέλια τους και το άγόρι που είχε μιλήσει πρώτο, φώναξε στους συντρόφους του :

— Έδώ, βρε χωριάτες, βρε σκλάβοι, που ζητε από την έλεημοσύνη του μεγαλειότατου πατέρα του ! Πέστε στα γόνατα και προσκυνήστε τον όπως του πρέπει. Γονατίστε όλοι μπροστά του !

Με γέλια και με χάχανα έπεσαν τα παιδιά στα γόνατα και κορδίζευαν το θύμα τους, κάνοντας δήθεν πως το προσκυνούν. Το βασιλόπουλο, άγανακτισμένο, έδωσε στον πρώτον που βρισκόταν μπροστά του με δυνατό κλωτσιά, και φώναξε με όργη :

— Πάρτε αυτό γι' άμοιρή περιμένετε ως αύριο και θα στήσω για έλους σας την κρεμάλα.

Αυτό πια ξεπερνούσε τα όρια του άστείου. Τα γέλια έπαψαν μονομιές και τα παιδιά θύμωσαν στα σωστά. Πολλοί άρχισαν να φωνάζουν :

— Ηιάστε τον ! Δειρέτέ τον ! Ποι είναι τα σκυλιά ; Έδω, λέο ! Εσύ !

Αυτό που έπακολούθησε δεν είχε ξανασυμβεί ποτέ στην Άγγλία. Το έερδ και άπαραβίαστο πρόσωπο του διαδόχου έγινε μπλάβο από τις γροθιές και καταματώθηκε από τα δαγκάματα των σκύλων.

Όταν ήρθε το βράδυ, το βασιλόπουλο βρισκόταν πάλι στο πυκνοκατοικημένο τμήμα του Λονδίνου. Το κορμί του ήταν πονεμένο, τα χέρια του ματωμένα, τα κουνέλια του ήταν βουτηγμένα στη λάσπη. Παρπατούσε άσκαπα χωρίς να σταθή, ένοιωθε το μυαλό του έλο και περισσότερο ζαλισμένο και άισθανόταν τόση κόραση και άδυναμία, ώστε μόλις μπορούσε να σέρνει τα πόδια του.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΝΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Άγαπητοί μου,

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ σήμερα είναι βαρυσυνεφιασμένος. Κάπου κάπου πέφτει χιονό νερο. Στα βουνά το χιόνι άνανεώνεται. Κι' αυτός ο Ύμηττος ακόμα δείχνει διάθεση να ξανασπρίσει. Κάποιος κοιτάζει μελαγχολικά από το παράθυρο και μουρμουρίζει :

— Με τέτοιον καιρό θα κάμουμε Χριστούγεννα ;. Ίδές, θα χιονίσει.

Ένας άλλος του άπαντά :

— Και δε χαιρέσαι ; Τα Χριστούγεννα είναι πιά ώραια με χιόνι.

— Όχι, για μένα είναι πιά ώραια με ήλιο.

Κι' άκολουθεί συζήτηση άτέλειωτη: Τα χιονισμένα Χριστούγεννα είναι ώραϊότερα, ή τα ήλιοφώτιστα ; Κι' έγω, καθώς τους άκούω χωρίς να παίρνω μέρος, προσπαθώ να ξεγηγήσω, γιατί ο ένας θέλει τα Χριστούγεννα έτσι κι ο άλλος άλλωιώς. . . Γούστο, θα πήτε και, αλλά το γούστο του καθενός μορφώνεται από τις περιστάσεις. Είναι άποτέλεσμα της καταγωγής του, της άνατροφής του, του περιβάλλοντος, των έντυπώσεων της παιδικής ηλικίας κτλ. Ουμνήθηκα λοιπόν τότε πως ο ένας είχε γεννηθεί σε μια πόλη της Θράκης. Ο άλλος καταγόταν από ένα νησί του Ίονίου. Και άμέσως φαντάστηκα τα Χριστούγεννα της παιδικής τους ηλικίας. Ο πρώτος, στη Θράκη, σηκωνόταν, νύχτα, και πήγαινε με τους γονείς του, από χιονισμένους δρόμους, σε μια χιονισμένη έκκλησιά. Ο άλλος, στο νησί που ποτέ δεν χιονίζει και πάντα σχεδόν λάμπει ο ήλιος, — και που δεν συνηθίζονταν ακόμα οι νυχτερινές λειτουργίες — πήγαινε το πρωί από ήλιοφώτιστους δρόμους σε μιά έκκλησία έπίσης ήλιοφώτιστη. Να γιατί ο ένας ήθελε τα Χριστούγεννα με χιόνι — δεν μπορούσε άλλωιώς να τα καταλάβει — κι ο άλλος με ήλιο. "Ετσι τα είχε συνηθήσει καθένας. "Ετσι τα χαιρόταν — και τα θυμόταν — από παιδί. . .

Η άλήθεια είναι ότι και πολλοί άνθρωποι που δεν γεννήθηκαν, ούτε καν έζησαν, σε βορεινές χώρες, προτιμούν τα Χριστούγεννα χιονισμένα. Το γούστο αυτόνων μορφώθηκε από χριστουγεννιάτικα διηγήματα, ξένα και δικά μας, κι από χριστουγεννιάτικες ζωγραφιές, όπου το χιόνι κυριαρχεί. Φυσικά, ή τέχνη αυτή είναι εύρωπαϊκή, κι ή δική μας — ζωγραφική ή λογοτεχνία — πολλές φορές τη μιμείται. Άλλά στις χώρες της

Ευρώπης, το Δεκέμβρη, ο χειμώνας είναι πάντα δριμύς. Πού να έδωσιν εκεί — πέρα χριστουγεννιάτικα — ήλιο ! "Όλο χιόνια, μόνο χιόνια. "Ετσι, κάθε χριστουγεννιάτικο διηγήμα αρχίζει στερεότυπα με την περιγραφή ενός χιονίσματος, μιάς χιονοθύελλας, ενός χιονισμένου τοπίου, και κάθε ζωγραφιά μας παρουσιάζει μιά φωτογνημένη έκκλησία μέσα στο χιόνι, ή ένα χιονισμένο έλατο, στολισμένο με κεράκια και με δώρα. . . Πώς λοιπόν να μη μορφωθεί τέτοιο γούστο για τα Χριστούγεννα και σε ανθρώπους ακόμα που ποτέ τους δεν τ' άγούρασαν χιονισμένα, αλλά μόνο με τη φαντασία, με τις έντυπώσεις από άναγνώσματα κι' εικόνες ;

Άνάμεσα σ' αυτές, συχνά βλέπει κανείς και μιά χιονισμένη Φάτνη. Οι Ευρωπαίοι, οι βορεινοί, επειδή κάνουν πάντα Χριστούγεννα με χιόνια, φαντάζονται πως τέτοια ήταν και τα πραγματικά, δηλαδή πως χιονίζει και τη νύχτα εκείνη στη Βηθλεέμ που γεννήθηκε ο Χριστός, ή τουλάχιστο πως μόλις είχε πάψει να χιονίζει, γιατί το άστέρι των Μάγων, πάνω απ' τη Φάτνη λάμπει πάντα σ' αίθριον ουρανό. Άλλά δεν πιστεύω ναταν τέτοια τα πραγματικά Χριστούγεννα ! Η Παλαιστίνη, ή Ιουδαία, ή Ναζαρέτ, ή Βηθλεέμ. . . δεν τις ξέρω για βορεινές χώρες, και μου φαίνεται πως πολύ σπάνια και πολύ λίγο χιονίζει εκεί πέρα, αν όχι και ποτέ. Κρύο, το χειμώνα, βέβαια θα κάνει. Στη Φάτνη της θείας Γέννησης δεν ήταν περιττή ούτε ή φωτιά που προσπάθησε νινάψει ο Ίωσήφ — κατά το έξοχο εκείνο, το γνωστό σας παράμυθι της Σέλμας Λαγκερλέφ — ούτε τα χιόνια των βουδιών και των άλόγων, που ζέσταιναν κατά την παράδοση, το νεογέννητο Βρέφος. Ίδδω έσο για χιόνια στη σκεπή, άπέξω, όλόγυρα. — τα διακοσμητικά χιόνια, που βλέπουμε στις χριστουγεννιάτικες ζωγραφιές — είναι πολύ φανταστικά. . .

Συμπέρασμα : τήθηγαϊκά, τα ελληνικά Χριστούγεννα, με την ήλιοφώτιστη συνήθως χειμωνιάτικη μέρα, και με την ψυχρή, μά αίθρια κι' άστροφώτιστη νύχτα, είναι πιά σύμφωνα με τα πραγματικά. "Όστε δεν λείπει τίποτα, όταν λείπει το . . . φράγκικο χιόνι. Άλλά κι' όταν έρχεται — όπως μπορεί νάρθει φέτος — άς κάνουμε την άνάγκη φιλοτιμία κι' άς το δεχόμαστε κι' αυτό οά χριστουγεννιάτικο δώρο. Έίτε με ήλιο λοιπόν, είτε με χιόνι, καλά Χριστούγεννα, και του χρόνου !

Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΥΜΑΣΑΙ

"Ηταν μιά τέτοια νύχτα μαγική, ό φίλη μου, θυμάσαι ;. όπως τότε. . . πουχίμης μάνις μόνες μας οι δύο άγεία, ως του μεσονυχτιού την ώρα.

"Ηταν μιά τέτοια νύχτα ζωτική, γύρω άπλωνότανε βαθιά γαλήνη και πάνω μας σκορπούσε στοργικά το άσημένο φώς της ή σελήνης.

Κι' έγέραμης άγκαλιαστές πιά, πιά. . . πάνω στον άνθοστόλιστο έξώστη ενώ το βλέμμα μας πλανιότανε μακριά μες στη: πλανεύτρας θάλασσας τ' ασκήτη.

Βισιά μ' άς πιάς ή θλίψη την καρδιά μας ; ήταν το στεφνό μας βράδυ, ώιμύνα !. . .

Γοργά τα χρόνια φεύγουν, κυλούν. . . και κάθε τέτοια νύχτα μαγεμένη οι χείτες της καρδούλας σου ήχουν σ' αυτιά μου, όπως τότε, άργη, σβυσμένοι. . .

Μά τί κι' αν έφυγες, ό φίλη μου ; ποτέ δεν θα σβυστή άπ' την ψυχή μου ή θύμηση σου και κάθε τέτοια νύχτα μαγική θα φανερώνεται μπροστά μου ή μορφή σου.
 Ρέμβη

ΓΥΡΝΟΥΣΕ . . .

Γυρνούσε. . . Τό ρούχα του καταξωσμένα, σκονισμένα. Άπό τον πολύ δρόμο. Άπό τις κακουχίες. Το καπέλο. . . Καπέλο ; Δέν είχε καπέλο. . .

Ο άέρα ; ανέμης τα μαλλιά του. Το πρόσωπό του ίσχνό, ήλιοκαμένο και γεμάτο γένια. Τα μάτια κωραυμένα, θολά, κοιτάζανε εκεί μακριά μ' άνυπομονησία. Το περπάτημά του, περπατήμα ζητιάνου. Περπατήμα άλήθη πεινασμένου, διωγμένου. Στο ένα χέρι είχε ένα ξύλο, μιά μαγκούρα, κι' άκουμπούσε σ' αυτό. Γυρνούσε. . .

"Έδώ κι' εκεί σπινιάκα. Κήποι. Δυό παιδάκια τρέξαν. "Ενα σκυλί γαύγοσε πάνω του. Τόδοιξε με τη μαγκούρα, μ' αυτό δριμύς άγριεμένο πάνω στον κακοντυμένο διαβάτη. Μιά γυναίκοϋλα φώναζε το σκυλί. Και τώρα ο ζητιάνος σταμάτησε σ' ένα ύψωμα. "Έμεινε στην πόλη. . .

Θά τον γνωρίσουν ; Θά καταλάβουν ποιος είναι ; Νά, οι άπόκεντροι δρόμοι. Τού; γνωρίζει τόσο καλά ! "Έδώ γεννήθηκε, μεγάλωσε. Άπό έδώ έφυγε με λίγα παραδάνια στην τσέπη, με πόθο και περιέργεια για τη μεγάλη πόλη, για την ζωή. Μά ή ξενιτιά θέλει άθματα. Θάματα που τα βρίσκει σε νέους, άπλοτικούς, νέους γερούς στο σώμα, άφελείς και περιεργούς. Νέους που έρχονται έντελώς άγνωστοι, γεμάτοι δίψα να γνωρίσουν όλα όσα βλέπουν γύρω τους.

Γυρνούσε. . . Γυρνούσε κι' αυτός, όθμα της μεγάλης πολιτείας όπου είχε πάει για δουλειά, να πλουτήσει, να δολεσθή. Σταμάτησε. "Η πόρτα ήταν μισάνοικτη. Την έσπρωξε και μπήκε. "Α-

κούμπησε πάνω να μνη πείση. Στην αόλη ή μητέρα του, ή μηγερούλα του, έπλανε γυρισμένη με τις πλάτες. Μ' αυτός τη γνώρισε. Κοντά της ένα κορτσάκι 10—11 χρονών έτρωγε καρύδια. "Ηταν ή άδερφοϋλα του, ή Φροσοϋλα.

"Άπλωσε τα στεγνά του χέρια γ' άγκαλάση, να πιάση τα δυό άγαπημένα πρόσωπα. "Άπλωσε τα χέρια και το ξύλο, ή μαγκούρα του, έπασε. Γυρίσανε κι' οι δυό. "Η μητέρα του ήταν πολύ-πολύ γερασμένη. "Η άδερφοϋλα του τον κοίταζε περιεργα με τα μεγάλα γαλανά της μάτια. Δέν τον γνώρισαν. . .

Ή χέρια του έπασαν ξερά. "Εσκυψε, πήρε το ξύλο και γύρισε να φύγει.

— Στάσου, γιέ μου. "Εχομε και για σένα κάτι !

"Η άδερφοϋλα του έφερε μιά φέτα ψαμί. Την κοίταξε με μάτια θολά από τα πολλά δάκρυα.

— Μαριά, κλάιει ! Κλάιει ! Καθισμένος, κεκλιμένος στο κατόφλι, έκλαιγε με το κεφάλι κρυμμένο στα χέρια. Τόν πλησίασε ή μητέρα κι' άπλωσε τα γόδια της χέρια. Σήκωσε το κεφάλι του και τον κοίταξε στο πρόσωπο.

— Παυλάκη μου ! Γιέ μου ! Γονάτισε κοντά του και σφιχταγκαλιάσθηκαν μάννα και γιός. "Η άδερφοϋλα έτρεξε στο σπίτι να φωνάξει τους άλλους.

Γυρνούσε. . . Μά δεν τον γνώρισαν. Θέλησε να φύγει. Μά φάνηκε άδύνατος. Γυρνούσε νικημένος, άπελπισμένος, μά το σπίτι τον δέχτηκε γιατί είναι καλό και συχωρεί τα παιδιά του. . .

Ταπεινής Δόγγης

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Έίχα πεί του πατέρα μου, πως θάμνημνα κείνο το βράδυ στο βουνό για τη βροχή. Γιατί, ίσως δεν ξέρετε πως το καλοκαίρι προτιμούμε να βόσκουμε τα πρόβατά μας τη νύχτα με τη δροσιά, παρά τη μέρα μέσ' στην κάψη. Στην άρχη ο πατέρας μου δεν μ' άφηγε κορίτσι μόνο του τη νύχτα στο βουνό, έλεγε ; αλλά για καλή μου τύχη ήρθε ο θετός μου, ο άδερφός του πατέρα — στέλιγκας κι' αυτός — κι' έτσι μούδωσε την άδεια να βγω τη νύχτα για τη βροχή μαζί του.

.. "Ηταν μιά μαγευτική φεγγαροβραδιά. Καθισμένη πάνω σ' ένα βράχο, έβλεπα από μακριά τα φώτα της πολιτείας πουταν ξεπλωμένη στα πόδια του βουνού. Και για μιά στιγμή βρεθήκα τη μονότονη βουνιάια ζωή, και νοστάλγησα να βρεθώ σε μιά πολυκόσμη πόλη, πόθησα τα φώτα της, τα παλάτια της με τις μεγάλες λάμπες και τις πολύτιμες εικόνες, τις μουσικές, τους χορούς, τα γλέντια, τις πολυτελείς τουαλέτες που κυρών και των δεσποινίδων, και όσες τις διασκεδάσεις και τις ποικιλίες της ζωής στην πόλη.

"Έξαφνα άνακινάτηκα σά να ξυπνούσα από βαθύ ύπνο. Σήκωσα τα μάτια μου και κοίταξα γύρω. "Όλη ή φύση ήταν λουσμένη στο άσημογλάρο φώς του φεγγαριού κι' έμοιαζε σαν ένα όνειρο. "Εστρεψα το βλέμμα μου στον ουρανό. "Ηταν μαύρος κι' είχε γι' άγε-

κτιμητο στολίδι ένα όλοστρογγύλο κορμάτι από άσημη, κι' άλλα μικρότερα πιά μακριά.

Στην άσημομένη άπ' το φεγγάρι θάλασσα άρμένιζε ένα καράβι με φουσκωμένα πανιά που στη νύχτα φαινόταν κατάμαυρα. Και καρμαροτό καξίδευσ και φωτιζόνταν απ' τ' άσημένο φεγγαρόφως, έχοντας για φόντο τον σκοτεινό ουρανό.

"Ω, ήταν εικόνα της φύσης εκείνη ; Δέν ήταν κάτι άπκόκομο, κάτι θετικό και πλάνο ; "Εννοώσα ένα αίσιμα τροπής να με κυριεύει. Τι τάθελα τα φώτα της πολιτείας ; ενώ με φωτιζανε από πάνω χίλια χροσά άστεράκια ; Τι ήθελα τις λάμπες των παλατιών, όπου είχα μιά πιά καλύτερη, πιά πολύτετη, που μούφωρινε από ψηλά το γλυκό άσημένο φώς της ;

Γιατί θάταν ώρατες οι ψεύτικες εκείνες ζωγραφιές, ενώ είχα μπροστά μου μιά φυσική πανόμορφη εικόνα, που δε θα βρισκόταν ούτε στο μεγαλύτερο παλάτι ; Και τα παλάτια τί τά ήθελα ; "Η φύση αυτή ή μαγευτική, ή φεγγαροφωτισμένη δεν ήταν ένα αίσιμα παλάτι, πελώριο και μαγικό, ώραϊότερο απ' όλα της γής ; Γιατί ποθούσα μουσικές ; Μήπως δεν είχα τ' άηθόνα στις ρεσιμιτιές, τους γλυκούς λαυγιμούς σου, δεν είχα τις συναυλίες του τις άπέροχες στις μαγικές γωνίες της φύσης, με το σιγανό μουρμουρίσμα του ρυακιού και τ' άπαλό θρόϊσμα των φύλλων — συναυλίες που ύψώνουν την ψυχή προς τον Πλάστη του "Ωραίου ;

Και ποιος έφόρσε ποτέ ώραϊότερα, ζωηρότερα και φανταχτότερα χρώματα απ' αυτά που έχουνε τα λουλουδάκια του άγρου ; Πόσο νεράρπηκα τότε για τις άνόητες επιθυμίες μου ! "Ω, δεν ποθώ, δεν νοσταλγώ τίποτα πιά απ' τα μάτια και κεντητά της πόλης. Τα έχω όλα, έδω στο βουνό, άσυχωρητα ώραϊότερα και φυσικά. Και μένω πάντα ή :

Ρομαντική Βοσκοϋλα

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

"Απόγευμα μελαγχολικό θλιμένο, κι' ο ουρανός έτοιμος ν' άρχιση το κλάμμα του.

Κλεισμένη στην κάμαρά μου μ' ένα βιβλίο στα χέρια, μάτια προσκαθώ να διαβάσω έλο στην ίδια οσλίδα βρούκομαι, στην ίδια γραμμή. Κλείνω το βιβλίο κι' άφίγα το μυαλό μου να φερουνογιση μακριά, στα έμορφα παιδικά μου χρόνια. Κάποιες γλυκιές θύμησες ξυπνούν μέσα μου. Με πόση χαρά έβλεπα τότε τα κούτα συννεφάκια και τις βροχούλες, που προμηγνούσαν το μπάσιμο του χειμώνα. Τόν άγαπούσα τρελλά τότε το χειμώνα, γιατί μαζί του άρχιζε το σχολείο και. . . τα παραμύθια της γιαγιάς. Καθισμένη τότε στα γόνατά της, άκουγα τη γένη της φωνή να μου διηγείται τις έμορφες ιστορίες. Σά νάταν χθές θυμάμαι το παραμύθι του γέρου, πουξε σπία από άλάτι και τοσ το έλωσε ή βροχή, Θάθελα να γινόμουνα, έσο και για λίγο πάλι, το ξένοιαστο παιδί, να καθήσω στα γόνατα της γιαγιάς, γιά να ρουφήξω και πάλι άχόρταγα το παραμύθι, όπως τότε. . .

Σκοτεινιάσε πολύ, βρέχει δυνατά. Προσπαθώ να πείσω τον έαυτό μου πως κι' ή τώρητή μου ήλικια είναι ώραια, μά ή θλίψη με νικεί. Νοιώθω τα μάτια

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπειδὴ ἔπεσε ἡ λίρα, δὲν εἶναι πιά 10 σελίνια, οὔτε 50 γρόσια διατιμῆσεως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ἢ ἑτησία, 35 ἢ ἐξαμηνῆ καὶ 20 ἢ τριμηνῆ.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα ἡ ἴδια: ἑτησία δολλάρια 4, ἐξαμηνῆ 2 καὶ τριμηνῆ 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλοδιου τούτου, εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Φεβρουαρίου.

33. Λεξιγράφος

Κατέβη στολισμένη
Καὶ μεταμορφωμένη
Μ' ἀνθή σερνὴ θανά.

Καὶ γιὰ μιὰ βακουμένη
Βασίλισσα ἀντροπωμένη
Τὴν πῆραν μιὰ χαρά!

Στέφανος Δέσης

34. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Ἄν δῆς καλὰ, στοχάσου,
Ὅπου κ' ἂν εἴσαι τάρα,
Βουρὰ βλέπεις μπροστά σου
Ψηλά καὶ χιονοφόρα.

Ἄγνεύλα

35. Μεταγραμματισμός

Τὴ μέση του ἀλλάζει
Κάποιου νησιοῦ βουνό
Κι' ἐν ἄλλο παρουσιάζει
Ἀκόμα πῶ τρανό.

Δημήτριος Γιάνος

36. Αἵνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου βασιλιάς,
Ποῖος χάρος δέ με μέλει,
Γιὰ θηλυκό μου ἂν ρωτᾷς,
Σοῦ λέω πὸς βγάξει μέλι.

Ἄδρα τοῦ Σαρωνικοῦ

37. Πλέγμα

α) * * * * *
* * * * *
* * * * *

β) * * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἀπὸ τὸ α' κατὰ τεθλασμένην: νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄλλη νῆσος, ὀπιοκόν, μετεωρολογικόν.—Ἀπὸ τὸ β' ὁμοίως: ἀπόστολος, αὐτοκράτωρ, βασι-

λεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὄργανον τῆς Φυσικῆς.

Μαρία Παπανικολάου

38. Κρυπτογραφικόν

1234512874 = Ἀρχ. Ἀστρονόμος.
21634 = Μέρος τοῦ σώματος.
34574 = Ὑφαίνεται.
43574 = Δημοτικόν.
51214 = Πόλις.
61234 = Θεότης.
7215374 = Ἀρχ. ποιητής.

Ἄγγελουδι

39-43. Μαγικὸ Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματός ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεπ' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δοσός, νάνος, ἰανθός, Νέστος, ἄγιος.

Μάσχα Κ. Μανούσου

44. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δευτέρω νῆσον τῆς Εὐρώπης:

1) Εἶδος χάματος 2, Πίπτει τὸν χεῖμῶνα 3, Ἀριθμὸς 4, Στρατιωτικὸν σῶμα 5, Ἀστερισμὸς 6, Μέτρον 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Λευκάτας

45. Ἐπιποσύμφορον

ειε - ο - αιο - ο - ειο - εια

Γάκης Γ. Χουρδάκης

46. Γρίφος

δε δε
6 φτερά φ' 11
δε δε
δε

Γάκης Γ. Χουρδάκης

ΑΥΞΗΣΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀουήσεων τοῦ φύλλου 41

554. Μελίτη (μέλι, τί).—555. Φακός (φά, Κῶς).—556. Ἀσία-Σία (Σία=συτροφία).—557. Ἡ Ἄγκυρα.

558. Β Η Ο Σ Μ Α Ι Α

Κ Α Ρ Η Τ Ι Α Γ Ε Δ Ρ Ε
Ε Κ Α Τ Α Υ Μ Υ Μ
Α Σ Ν Α Μ Α

559. ΑΙΓΥΠΤΟΣ (Ἰππίας, γίγας, ὕπατος, πίτος, Τάγος, οἶος, σπόγγος).—560-564. Διὰ τοῦ Π: πικρός, πόθος, πόρος, κῆπος, καρπός.—565.

ΑΡΤΑ-ΧΙΟΣ (ΑΧιλεύς, Ρίτς, ΤΟχιον, ΑΣκληπιεῖον).—566. Σαρανταπέντε Γιάννιδες ἐνὸς κομποῦ γνάση—567. Οἱ Σάτυροι συνάδουσιν τὸν Διόνυσον.

(εἰς α τυρὶ-σὺν ὠδε-βὸν τὸν-δύο ν εἰς ον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΝΕΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Διὰ 1 ἔω, 10 τε πολὺ λέξε:ς μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ Β, τὰ ἐλαχίστην τίμημα. Περὶ τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξι, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1, 50. Ὁ χαριστέος στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδραμεῖται πληρῶν τὰ διπλᾶ. Ἡ πληρῶν εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ'—32]

Ἀλληλογραφῶ με ἄλλοις καὶ ἄλλοις 16 ἔτων Ἀπαντῶ ἄμισθως. Δ/οις: Ἀύρα Σωτηριάδου, 4 Μανάρου, Λεμεσοῦν Κύπρου.

Ἐλληνίς Κυπριαποθία

[ΑΒ'—33]

Ὅπως πάντα θε μοῦ χαρίζεαι τὴν ἴδια χαρὰ στέλνοντάς μου ἀπὸ μιᾶ καρτοῦλά σας; Δ/οις: Ἐδνοχία Ἰακωβίδου, Πλατεῖα Δημοκρατηρίου 9. Ἀθήνας.

Ποινεμένο Χαυδέλο

[ΑΒ'—34]

Γόρδιε Δεσμέ, τί τεμπλικές εἶναι αὐτές; Ἡ μήπως κάποτε τὸ δεξιὸ σου χεῖρ ἀπὸ ρευματισμοῦ. Πανέλληνο Ὀνειρο, καὶ οὐ τεμπέλιασες;—Μαγαρένο Δουλοῦδι

[ΑΒ'—35]

«Βάτραχοι», λυπήθηκα πολὺ πού δὲν μπῆρασα νὰ λάβω μέρος στὸν διαγωνισμό σας, ἀλλὰ τὰ φυλλάδια, τῆς Διαπλάσεως καὶ τὴν ἐπιστολήν σας τὰ πῆρα στὴς 20 Νοεμβρίου μ' ἦτανε πολὺ ἀργά. Ἐπιφυλάττωμαι γι' ἀργότερα.

Μαγαρένο Δουλοῦδι

[ΑΒ'—36]

Ἀγγὴ Ρόδου, Μ. Μυστικὰ ἐπῆρα, ἐπιστολήν εἶχ' νὰ περιμένω; Βολιώτικο Φοιτητάκι, σὺνγραφά με τὴν βολιώτικη διεύθυνσι' δὲν ἔβρω ἂν τὸ πῆρες.

Μαγαρένο Δουλοῦδι

[ΑΒ'—37]

Νικηφόρε Ὀδρανέ. Ἐδχαριστῶ γιὰ τὰ Μ. Μυστικὰ ἐπιπέω νὰ πῆρες τὰ δικὰ μου. Πρασιέλλα, κάρτες κι' ἐπιστολήν σοῦ ἔστειλα πρὸ μηνὸς χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντησή σου, μήπως χάθηκα; γράψε μου.

Μαγαρένο Δουλοῦδι

[ΑΒ'—38]

Στοὺς Ἀνθιαμένη Τριανταφυλλιά, Χρυσάνεμο, Ἀγλίτα, Βάτραχος 84 στέλνω ἄλλοθέρμες εὐχές στὸ γιορτασμά τους.

Γαρδένια

ΜΗ ΑΚΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πᾶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεθῆται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταμνία, ἀπ' αὐτές μὲ τίς ὁποῖες σας στέλνεται τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ" ΤΟΥ 1931

Θαυμασίος τόμος ἀπὸ 620 σελίδες. — 465 εἰκόνες. — «Δαυὶδ Κόμππερφηλδ». — «Τὸ παλιὸ καράβι». — «Τὸ λουλουδάκι τοῦ Τέμπλου». — «Ἡ Μικρὴ Ἀγνωστὴ». — «Περιπέτειες ἐνὸς γάτου». — «Κανελλῆς καὶ Σία». — Διηγήματα, ποιήματα, Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 115 ὁ τόμος ραμμένος, καὶ Δρ. 110 ἄρραφος. Ταχυδρομικὰ: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ὁ ραμμένος Δρ. 13, ὁ ἄρραφος Δρ. 3. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 23, εἴτε ραμμένος, εἴτε ἄρραφος.